

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

§. 1. Prælatorum Regularium potestas ad suos subditos absolvendos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

A CASIBVS ETIAM SEDI APOSTOLICÆ
RESERVATIS.

6. Quoniam supra c. 5. §. 1. n. 5. diximus, omnes casus Pontificis reservari ratione excommunicationis, idem cum hoc loco Summus Pontifex concedat Episcopis casus ipsi Summo Pontifici reservatos, concedit, sine dubio, omnes occultas excommunicationes reservatas, etiam in Cœna Domini, de qua re mox aliquanto latius, ubi, & quid de hæresi; Atque id confirmat illud, quod dixi supra c. 9. §. 1. n. 11.

SIBI SVBDITOS.

9. An Episcopi possint, etiam non sibi subditos, sed peregrinos in suis Diocesis absolvere, dixi in Superioribus lib. De pan. c. 4. §. 3. à num. 9. Hic autem incidit illa quæstio, an Episcopus possit absolvere Religiosos exemptos, habitantes in Monasteriis suæ Diocesis à casibus occultis Papæ reservatis, sicuti potest suas oves, quando dicti Religiosi se subiciunt cum licentia suorum Superiorum ipsi Episcopo. Et affirmativè responderi Leand. p. 4. tr. 2. dist. 27. q. 10. Et iterum de irreg. d. 27. q. 8. quem, placet, lege, Si Superior iuste neget dictam licentiam, non posse; posse autem si iniuste, docet Sanchez, ab eodem Leandro, & apud eundem Leandrum, docet Suar. Molina, Pontius.

IN DIOECESI SVA.

8. Non puto id dictum esse taxative, quasi Concilium definiat, hanc Absolutionem debere omnino impendi in Diocesi propria, sed demonstrative, quasi notet id, quod communiter solet fieri, sit enim communiter in propria Diocesi. Sive ergo subditus existat in propria absolventis Diocesi, sive in aliena, poterit à suo Episcopo, etiam existente in aliena, dictis reservatis absolvi, ut notat Sanchez. Diana, alique apud eundem Leandrum. Ratio est, quia hic est usus Iurisdictionis voluntariæ, quæ in aliena Diocesi exerceri potest, non vero Iurisdictionis Contentiosæ, quæ, qui, affert strepitum Iudicii, non nisi in proprio territorio, exercenda necessario est. Neque valet, Episcopus non potest saltem communiter excommunicare aliquem, dum existit in aliena Diocesi, ergo, nec absolvere: Non valet, inquam, quia, absolvere, est actus Iurisdictionis voluntariæ, actus autem excommunicandi est Iurisdictionis contentiosæ, ut dicimus in tractatu de excommunicatione c. 5. §. 7.

PER SE IPSOS, AVT PER VICARIUM
ad id specialiter deputandum.

9. Non potest Vicarius Episcopi, ut docent Suarius, 3. disp. 7. c. 6. n. 157. Schoriz, alique cum Merolla sine speciali mandato absolvere à casibus, seu Censuris Pontificis concessis Episcopo, potest ex speciali delegatione, quia, sic Concilium requirit ibid. (ad id specialiter deputandum.) Addit Henriquez lib. 14. cap. 19. sive in comment. lib. 1. & lib. 6. cap. 14. num. 7. in comm. lit. O. cui adherent alii, quos citat Barbosa part. 2. de potest. Episc. alleg. 30. à num. 11. non posse Episcopum huiusmodi potestatem absolventi (ut etiam dispensandi, &c.) committere generaliter suo Vicario, sed tantum, quando casus occurrerit: melius tamen posse docet Sanchez lib. 2. de Matrim. disp. 40. num. 17. (excepto casu hæresis, de quo mox) quia illud specialiter deputandum, verificatur, si deputetur specialis ille Vicarius ad absolvendum ab omnibus, &c.

An Vicarius Generalis possit absolvere, ut & dispensare in casibus, in quibus potest Episcopus ratione concessionis, & impedimenti recurrendi ad Pontificem dicam infra c. 12. §. 2. n. 39.

19. Sed per hanc occasionem quaeres, An possit idem Vicarius Episcopi absolvere à casibus, quos sibi reservavit suus idem Episcopus?

Respondeo, Barbosa de potest. Episc. part. 3. All. 54. num. 116. cum Meroll. tom. 3. de Iurisf. Vic. d. 7. cap. 6.

num. 408. citans Sbroz. Vgolinum. Rebuffum, &c. non posse ex generali concessione Vicarius, nisi ex generali concessione non veniunt ea, quæ speciali indigent concessionem: Poterit ergo ex concessione speciali Sanchez, lib. 3. matr. d. 29. à num. 15. Merolla, lib. 2. de irreg. d. 27. q. 8. & aliorum dicentium, absolventi Vicarium Episcopi potestatem sine speciali mandato audire Confessiones communitatis Diocesis, & concedere aliis licentiam audire, ut colligi, simili modo posse casus dictos reservatos absolvi, aliis decernendum relinquo.

11. Illud scito, Episcopum hanc, ut & similes potestates specialiter suo Vicario concedendas, non habere legitime illas ipsi tribuere, eam, vel eas specialiter primo, verum etiam exprimendo aliquam etiam & deinde apponendo clausulam generalem pro casibus ut in simili adnotavit Quaranta V. capit. Sede vacante §. 2. & Merolla cum aliis loc. cit. n. 410.

IDEM IN HÆRESIS CRIMINE.

12. Tridentinum, propter gravitatem criminis hæresis, disponit, ut illa, si externa sit, & oculo absolvere in foro conscientie possit ab Episcopo, sed, vel immediate ab ipso, vel mediate, dando alicui Sacramentum potestatem, solum, quando casus occurrerit, non generaliter. Hunc esse sensum verborum Concilii probat Fagundes p. c. Eccl. 2. lib. 8. c. 18. n. 4.

Nil præterea hic explicandum occurrat, nisi summo colore, hanc Episcopi potestatem non fuisse, necesse per Bullam Cœnæ Domini, vel revocatum, vel limitatum, esse probabilissimum, ut nos probavimus in Dec. c. 1. §. 9. à n. 12.

IN FORO CONSCIENTIÆ.

13. Non ergo hæc Absolutio ab Episcopo per se, vel per alium collata delinquenti oculo, impedit, ut delinquens possit accusari, capi, damari in foro canonico. Verum, ut hæc, & quid importet, huiusmodi Absolutio (In foro Conscientiæ) distinctius notetur, videam dicam infra cap. 13. à n. 35.

CAPVT XL.

De Delegatione facta Regularibus ad absolventes
casus, & excommunicationes
reservatas.

Dvplex Delegatio facta est Regularibus citra prædicta, altera Prælati ad absolvendo subditos, altera ipsorum, vel cæteris Confessariis Regularibus ad absolvendo sæculares. De utraque separatim.

§. I. Prælatorum Regularium potestas ad suos subditos
absolvendo.

1. Varii varia congerunt in hanc rem. Ego sequor Suar. tom. 4. de relig. tract. 8. leg. 1. cap. 19. à n. 1. Peyrinum, tom. 2. in Constit. 4. Sixti 4. num. 22. Albi & Portellam, & vtriusque Rodrig. quos refert, percellit Pelliz. tract. 8. cap. 2. num. 33. ac Leandrum, de excomm. q. 72. saltem probabiliter asserentes Prælatos Regulares Mendicantium, eorumque Privilegia Prælati, pante s. id est, Generalem, Provincialem, Superiorem, &c. locales (nisi quid obstat mox afferendum n. 6.) potestatem absolvi suos etiam Novitios (teste Suar. loc. cit. cap. 19. à n. 11.) ab omnibus peccatis, Censurisque à jure, vel à homine latis quomodocunque reservatis, etiam Populi, etiam contentis in Bulla Cœnæ Domini (excepto peccato refim. de quo mox à num. 12.) Ratio tam ample potestatis est, quia, tum ex suo jure ordinatio, quod dictis Superioribus competit, tum ex variis privilegiis generalibus Mendicantibus concessis ea colligitur, & quidem

tanquam ordinatis Pastoribus, atque adeo cum potestate delegandi.

1. Affert Peyrin, de dicta ampla potestate concessione m. Pii V. factam Prælatibus Cassinensibus, ut ait Suave, cit. c. 19. n. 12. juncto c. 22. a. n. 8. anno 1571. quam hinc inferre omnium inferre oportet, quia ceterum apud eundem Peyrin, eundem Leandrum invenies probatum, eam non esse revocatam per Bullam Cœnæ per Decretum Clementis VIII. vel Urbani VIII. nec hætenus ab aliis. Concessio autem sic habet.

3. *Postest* (Prælati Cassinensium & consequenter participantibus cum ipsorum Privilegiis) *absolvere omnes fratres, tam professos, quam novitios, in Religione tamquam perseverantes, à quibuscunque peccatis, Censuris, & pœnis per eos tam ante, quam post ingressum in dictam Congreg. seu Professionem incurris, & in futurum incurrendis, etiam si fuerint de casibus Apostolica Sedi reservatis; vel comprehensis in Bulla, quæ dicitur Cœna Domini singulis annis legi consuevit, quoties opus fuerit, injuncta eis pro modo culpa salutari penitentia.* Hætenus Pius V.

4. Unde colligit primo Leander loc. cit. q. 30. cui adde Fag. part. leg. 1. d. 24. §. 1. 4. n. 29. non solum excommunicationem per sententiam generalem ab aliquo Iudice, verum etiam excommunicationem per sententiam particularem, si is ingreditur in Religionem, posse ex vi Privilegiorum Religiosorum, absolui à suo Prælato, dummodo facta sit pars, quia dicta privilegia generaliter concedunt dictis Superioribus potestatem absolvendi suos ab omni Censura lata ab homine.

5. Colligit Secundo, propter eandem rationem, Ascarius Tamb. de jur. Abb. tom. 2. disp. 1. 4. q. 10. posse eosdem Prælatos absolvere suos à percussione publica Clerici. Verum de ejusmodi delictis publicis univèrsaliter mox à num. 9.

6. Duo hic sunt animadvertenda. Alterum, in aliquibus Religionibus interdum aliquod peccatum reservatur Provinciali, & tunc, Rector, seu Prior, non potest illud absolvere; interdum reservatur Generali, & tunc, nec Rector, nec Provincialis poterit. Quisque igitur suorum Ordinum dispositiones consulat, nam ceterum de jure constat Privilegia modo dicta.

7. Quoad nostram Societatem scimus aliquid restrictum esse de memorata nostrarum Superiorum potestate, tum circa casus Pontificios, tum circa reservata ab ipsa Societ. ut in Compendio Privil. Soc. V. Absolutio, & in Catalogo præcept. & Cens. in Gen. 9. Congr. confecto, videti facile potest, & mox à nobis iterum indicabitur n. 13.

QUOAD PROXIME INGRESSYROS in Novitiatum.

8. Inquires Primo, dictum est n. 1. (etiam Novitios.) Quid de Seculari proximè ingressuro in Novitiatum? poterit non solum à non reservatis, sed etiam à reservatis absolui à Prælato Regulari, vel de ejus concessione ab alio Confessario?

Respondeo. Negat Th. Hurt. part. 2. tract. 12. cap. 1. §. 2. d. 1. c. 20. cum quo sentio, quia hic verè non est, nisi casus Secularis, circa quem nullam habet Iurisdictionem Prælati Regularis. Quidquid ergo concedat Diana n. 11. tract. 4. res. 16. asserens Peyrinum, Pellizzar. & Vecchium, nullum enim firmam affert pro dicta concessione rationem.

Portella in Reg. dub. v. Novit. absolutio affert pro hac concessione quædam Privilegia, quæ tamen ego supra de penit. cap. 5. §. 2. num. 4. indicavi, hodie esse omnino revocata.

CIRCA DELICTA PVBLICA.

9. Inquires Secundo, Quando dictum est n. 1. posse Prælatos Regulares suos absolvere, si per se, si per Delegatum Confessarium ab omnibus casibus, & excommunicationibus etiam reservatis, intelligiturne tum de

occultis, tum de publicis? Respondeo. Sanè de occultis (excepta hæresi, de qua mox separatim) posse mihi certum est, & fuscè probat Leand. de excomm. d. 17. a. q. 7. Primo, ex propriis Religiosorum privilegiis. Secundo, quia occultis jam sunt Episcopales, quo ad hoc, ut supra etià non docuimus cum Sanchez. Tercio, ex concessione facta Episcopis à Tridentino concedente posse ipsos ab omnibus casibus, & excommunicationibus occultis, quoquo modo Pontifici reservatis, absolvere subditos suos. Quam concessionem competere Regularibus Prælatibus idem Auctor probat, tum de jure, quia in hoc habent dicti Prælati Episcopalem Iurisdictionem in suos, tum ex privilegio concessio Prælatibus Dominicanorum, ut hac potestate Tridentini gauderent. De occultis ergo mihi certum est, at de publicis non est ita mihi certum.

10. Nihilominus satis eidem mihi probabile videtur, posse etiam de publicis semper intelligi pro foro tantum conscientie. Primo, quia absolute, & non cum limitatione publicis, vel occultis loquuntur Privilegia. Secundo, quia Julius II. apud Peyrinum tom. 2. in cons. 4. Sixti IV. n. 15. declarat, non obstante Bulla Cœnæ de cujus reservationibus dubitari poterat Privilegiato Regulares posse in perpetuum absolvere suos ab omnibus in ea contentis, ac si Bulla prædicta Cœnæ non esset facta, nec fieret. Sed tunc, nimirum, si hæc Bulla facta non esset etiam publica potuissent, ergo, & hunc.

Tercio, quia Doctores in multis æquiparant Privilegium Bullæ Cruciatæ cum hoc privilegio Mendicantium. Sed ex privilegio Cruciat. absoluntur, saltem Semel, casus reservati etiam publici, ut c. 13. n. 1. dicemus, ergo, &c.

Quarto, quia Privilegium Martini V. sic habet apud Leand. d. 16. de excomm. q. 73. de Priori Sancti Benedicti & consequenter de Participantibus in Privilegiis. *Vi ipse in foro Conscientie posse absolvere Monachos ab omni excommunicatione, etiam si talis esset, quam ipse Summus Pontifex reservare consuevit, & cum eis in omni irregularitate, etiam in illis casibus, in quibus Papa sibi vicem reservat, in morte videlicet, & in membrorum truncatione, & enormi sanguinis effusione, valeat dispensare, dum tamen aliquod horum trium non sit notorium.*

Hæc Martinus V. Si ergo excipit, quoad notoria, solum Irregularitatem contractam ex his tribus Morte, Truncatione, Effusione, non autem aliquid excipit ex absolutione Excommunicationem, clare sequitur, ex vi hujus privilegii, etiam publica reservata Pontifici, posse, à dictis absolui.

11. Merito ergo Tamburinus modo n. 5. dixit, à prædictis Prælatibus posse absolui publicos percussores Clerici, Merito item modo n. 4. Leand. voluit, à dictis Prælatibus posse absolui suum subditum per sententiam particularem excommunicatum, satisfacta parte. At profecto tunc excommunicatio publica est. Merito denique Suar. alii, que II. er. absolute nihil distinguunt de occultis, vel publicis, docuerunt, posse ejusmodi Prælatos absolvere suos ab omnibus, etiam Cœnæ Domini, &c.

CIRCA HÆRESIM.

12. Quamvis etiam hodie nonnulli concedant, Prælatos Mendicantium, & eorum privilegia participantium posse ab Hæresi saltem, quando est occulta, suos subditos absolvere; nihilominus quid tandem in praxi amplectendum sit, incipiendo à Societate, mox intelliges.

P. N. Generalis ex auctoritate, qua pollet communicandi, vel restringendi Privilegia nostro Ordini concessa, prohibet. In Comp. privil. Soc. v. Absolut. ne à Rectoribus, vel Præpositis absolvat peccatum hæresis, unde multo magis ne absolvat peccatum relapsus in illam, & Apostasiam ab Ecclesia commissum à nostris: Provinciales verò concedit, ut ab illis solum absolvantur dicta peccata in casu magne distantie Generalis, idque sub

sub honore, quo Penitens obligetur, siue per se (sive salvo sigillo) per ipsum Provinciale, seu coram Generali presentare. Id jam olim erat; Verum hodie, ne Provincialis quidem potest suos subditos absolvere ab hæresi, vel ejus lapsu in locis, Sacre Inquisitioni Hispanicæ subiectis Ratio est, quia hanc potestatem à se abdicavit Nost. Par. Generalis, ut item Congregatio Generalis V. Decr. 16. f. mibi. 3. 8. accedente Pontificis Summi auctoritate Lege Castropol. 7. 1. v. 4. d. 4. p. 3. §. 3. & decretum hac de re dictæ V. Congregationis.

13. Dixi (Quamvis occultis) Nam id mihi indicat Revocatio facta à Summo Pontifice per Breve, cujus meminit dictum Decretum, & quam revocationem acceptavit Congregatio Generalis, hoc est, tota Societas. Cum enim Pontifex revocaverit per dictum Breve privilegia, quæ Pontifices cõcesserant Societati circa Absolutionem hæresis, & circa lectionem librorum prohibitorum, quia privilegia illa comprehendebant sine dubio Absolutionem hæresis occultæ, dicendum est, hanc fuisse revocatam. Et nota obiter, id etiam esse in ordine ad externos, omnis enim potestas absolvendæ hæresi, juxta prædicta, à nobis ablata est.

14. Alios Religiosos in iisdem locis, Hispanicæ Inquisitioni subiectis, non habere potestatem absolvendi suos subditos ab hæresi, disertè tandem docet Leander mox citandus. Et quidem hodie, multo magis, ita dicendum est post Declarationem Innocentii X. 23. Maii 1656. publicatam hic Panormi per Edictum Inquisitorum 15. Februarii 1657. Vbi vero Hispanica Inquisitio non adest, concedit potestatem prædictam idem Leand. an probabilius, tunc decernes, quando rationes, hinc inde probantes, apud Dianam part. 11. tract. 2. resol. p. 18. legeris ut item apud Amedeum, in anno v. de fide, prop. 1. §. 2. & plenius apud eundem Leandrum d. 27. de excomm. à quaest. 76.

CONFESSARIUS REGULARIS in ordine ad suum Superiorem.

15. Diximus aliquantisperius c. 7. §. 1. n. 3. & c. 9. §. 1. à n. 2. Confessarius Regularium, non eo ipso, quod ipsi deputantur Confessarii, concedi potestatem absolvendi Religiosos, siue à reservatis Pontifici, siue à reservatis in tali Religione. Quæro jam nunc, an dictus Confessarius Ordinarius pro Regularibus subditis Deputatus, possit aliquando absolvere ipsum Superiorem à dictis casibus reservatis.

16. Respondeo, ut ex radice habeatur hæc resolutio præmitte cum De Lugo de Poenit. d. 20. à num. 67. Superiorem, seu Prælatum Regularem posse eligere sibi pro suo Confessario Sacerdotem, quem voluerit, etiam non subditum, etiam non Religiosum, etiam non approbatum ab Ordinario, & ab eo absolui à non reservatis, ut patet c. finali de penitentia, & remiss. Sicut enim ipse potest suis subditis quemcumque ex dictis concedere. Ita, & sibi, ne scilicet pejoris ipse sit conditionis. Ita Pasqualigus decis. 97. & 98. Tamburinus de jure Abb. 1. 2. d. 6. quaest. 10. Th. Hurt. p. 1. res. mol. fol. mibi 104. excludens Parochos, Pellizarius, tract. 8. cap. 2. à n. 2. qui ultimus limitat pro Iesuatis in ordine ad suos, & in Prælatis Regularibus exemptis in ordine ad Moniales; adfunt enim peculiares dispositiones Pontificum apud ipsum legendæ, ne Iesuatus Superior eligere possit pro suo Confessario non approbatum ab Ordinario & ne dicti Prælati concedant Monialibus Confessarium, pari modo ab Ordinario non approbatum.

17. Hoc posito. Respondeo, ac Dico Primò, in Religionibus, in quibus non sit aliqua legitima restrictio, Confessarios Ordinarios Domus Religiosæ posse absolvere, testibus Quintan. de pen. sing. 23. Fag. Eccl. prac. 4. l. 1. c. 9. n. 6. & Sanch. l. 8. matr. d. 3. n. 4. ipsum Superiorem ab omnibus, à quibus dicti Confessarii possunt alios Religiosos, atque adeo ab omnibus non reservatis. Patet id ex c. dicto finali, & ne ipse Superior sit aliis deterius conditionis.

18. Dico secundo. Propter eandem rationem, quicquid potest concedere pro aliis, potest etiam si pariter nulla restrictio ipsi legitime sit facta, potest delegare Confessario suo potestatem, à quo ipse Superiorem à reservatis, à quibus ipse Superiorem potest pro aliis delegare.

19. Dico tertio. In nostra Societate (nam in aliis Religionibus consulat quisque Ordinationes suas, per se, vel per alios, procedere doctrinam præcedenti dicto traduntur. Reçtor v. g. nostri Collegii potest quidem delegare Confessarium, ut is absolvat ceteros subditos ipsius à reservatis, non vero, ut absolvat ab iisdem ipsum Rectorem. Ratio est expressa limitatio In nost. Ordinat. c. d. non A reservatis, dixi, nam à non reservatis potest absolvere certum est. Ita De Lugo d. 20. de pen. n. 66. Pelliz. c. 1. num. 63.

20. Et quidem olim, si rector, seu Superior noster in casum reservatum incidit, ab absolute Confessario ordinario cum onere se præsentandi Provinciali. Quod si ipse Provincialis incidit, absolvetur ab eodem Confessario Ordinario cum onere se præsentandi ei, qui ad hunc finem à Generali effectus delatus, ut habetur in eadem ordinatione, quæ etiam in Quintanad. l. c.

21. Nunc vero (quia id durum cerneretur) jam abbitum est plurius remedium, quo scilicet dicti Superioribus designatus est à Congregatione Generali. c. 6. & 8. Confessarius in casu, quo ipsi incidit, in casu vata. De signatus autem est his verbis.

Facultas absolvendi à reservatis Superiori, vel inferiori (quod Deus avertat) in aliquem incideat, ut, committatur libere uni ex Confessariis Collegii, vel Domus Provincialis designando. Denique similis facultas assignandi Provincialem ejus, sicut absolute conceditur.

22. Hæcenus octava Congregatio Juniperus c. 1. de casib. refer. v. part. 1. dub. 8. quaest. 2. cap. 1. num. 20. et potestatem concessionem eligendi Confessarium quæcumque voluerit superioribus factam, quia est ex parte potestatis dictæ c. finali, non posse ab aliquo restringi. Quæ Juniperi dicto sequetur, restrictionem non, ut allatam irritam esse. Sed certe dictum Juniperi non in Societate, in qua omnia Privilegia nobis sunt communicanda à Rev. Patre Generali, etiam illa, quæ continentur in jure communi, quia Gregorius XIII. c. comp. priv. Soc. V. communis. §. 5. de omnibus communibus cultibus edicit; ne personæ Societatis, potestatem uti, nisi de Generalis licentia, & habes ap. Suario de Relig. v. 10. l. 10. c. 5. & ibid. v. 8. l. 2. c. 14. n. 1. Prælatis inferioribus aliarum Religionum concessum se dispensare quibusdam præceptis Ecclesæ suæ subditos (quod certe ipsi Prælatis convenit ex jure communi) at non Prælatis inferioribus Societatis, nisi per illam communicatio. Prædicto autem Cap. final. alio modo interpretetur De Lugo d. 20. de penit. n. 64. cui non placet, nisi alius respondet illi allatis à Suario. Consultus ergo Juniperus, si Societatem ab illa Doctrina exceptam, exceptit De Lugo. l. 2. Respons. moral. d. 28. Ratio in illa l. 6. q. 19. n. 9. Pelliz. v. 6. c. 1. n. 63. & v. 8. c. 1. n. 71. vero Religiones remisisset ad dispositiones.

23. Dico denique quarto, sine solido fundamento Quintanad. de pen. sing. 23. n. 5. dixisse Superiores potestatem Societatis solum pro reservatis communis occatione sui muneris, seu ut Superior est, non posse illi Confessarium eligere, sed pro cæteris posse sine solido, & quam fundamento: innititur enim in quodam prima Epistola R. Pat. Claudii Generalis sic ut in Antiochia declarat. Sed certe P. Claudius, nec clare loquitur, ut ex ipsis Epistolæ verbis, quæ idem Quintanad. l. 1. ut ex ipsis Epistolæ verbis, nec per privatum responsum judicandum est P. Claudius voluisse ferre legem universalem de re tanti momenti, & de qua tanta habetur in Societate.

Quæres, Potestne Rector, v. g. qui est in fine l. 1. de

minis, dare facultatem absolventi à reservatis suo subdito, & deinde, regimine abdicato, absolvi à dicto olim subdito suo à reservatis, fortè commissis in tempore, vel post tempus, quo regebat?

Respondeo. Id univèrsaliter de omnibus Superioribus exagitat De Lugo de pœnit. dub. 16. à num. 4. quia res cum lata sit, sufficit hunc tibi Doctorem indicasse.

CIRCA NOVITIOS.

Satis explicui suprà c. 1. à n. 5. quoniam absolvere valeat Novitios à reservatis: quare ergo in hoc argumentum cadunt illinc pete.

CIRCA ITER AGENTES.

14. De hac re in univèrsum egi in *Tract. de Approb. Confess.* & videri potest Suar. t. 4. de Relig. v. 8. l. 2. c. 17. Additur & Alesan. Tamb. de iure Abb. t. 2. dub. 6. quæst. 6. De Lugo de pœnit. d. 1. §. sec. 6. à num. 100. Quint. de pœnit. §. 12. Quare illud duntaxat, quod in hunc locum remitti de quodam peculiari jure nostræ Societatis superest explicandum.

CIRCA ITER AGENTES, IN SOCIETATE.

15. Habe, in ipsa fronte hujus argumenti verba Ordinationis nostræ hac de re sic disponentis, cap. 6. de cass. refer. v. n. 6.

16. De iter agentibus (ait) quando ad aliquem Societatis locum diverunt, potest à reservatis Ordinarius loci illius Confessor absolvere, aut, si is haberi non possit, quilibet alius Societatis Sacerdos approbatus, aut, si is quoque desit, natus externus.

17. In omnibus tamen his casibus cum onere, & obligatione, ut se sistant postmodum Superiori suo, ad quem iuri, vel reditu sunt, eique, aut alteri de ejus licentia confiteantur.

18. Si vero accidat, ut aliquis tanquam hospes sit in aliquo Collegio, diu tamen ibi moraturus (puta spatio unius, aut alterius circiter mensis) si eo tempore in casum aliquem remissionem incidere, poterit, ac debet absolvi à Superiori illius loci, in quo est, vel de ejus licentia, tanquam si proprius esset ejus subditus, sine obligatione sistendi se Superiori illius loci, ad quem propriè pertinent.

19. Hactenus Ordinatio. De qua multa Suarez, loc. c. & dub. 10. de pœnit. sec. 5. De Lugo loc. cit. Quintan. loc. c. Castrop. de pœnit. part. 5. n. 9. Torr. Valsq. lo. Sanch. apud Quintanad, aliique. Tu breviter nota Primò, obligationem esse, ut iterum confitearis peccata illa reservata, ut habet Ordinatio num. 27. allata. Neque obstat non posse obligari quempiam ad confitenda bis eadem peccata, non obstat, inquam, quia ad hoc respondent variis modis prædicti Doctores, sed planior est illa res. Quò, quam asserit ex R. P. Mutio Generali. De Lugo, non posse quidem ab alio obligari quempiam ad iteratam Confessionem ejusdem peccati, sed posse se ipsum ad illam obligare, ut fit in casu nostro, in quo ipsemet pœnitens se obligat, & quidem voluntariè; cum enim ipsi offeratur commoditas illius absolutionis, ea lege, ut voluntarie acceptet iterum idem peccatum confiteri, ut ipse, ut ea commoditate fruatur, acceptet, voluntariè acceptat. Lege id apud De Lugo! c. n. 16. in fine n. 128.

20. Nota secundò, etiam si Confessarius hunc pœnitentem non admonet de hac obligatione, ipsi tamen accedendo ad talem Confessionem, illaque fruendo, obligationem accipere. Vnde semper obligatur sub mortali (est enim res gravissima) illam ponere.

21. Nota tertio, prædictum Pat. Mutium explicasse apud De Lugo loc. cit. non esse Societatis mentem, eam facultatem dare, quando subditus ex industria, eo ipso sine facit iter, aut alias iter facturum, ex industria, Confessionem differt, ut possit in ipso itinere absolvi. Addit, nec posse etiam in itinere adire externos, cum adirent proprii.

22. Nota quarto, hæc dicta esse de casibus reservatis

Quare, si dictus Pœnitens iter agens, servando Ordinationem prædictam, confiteantur alia non reservata, non habet dictam, ut habet Suar. t. 4. de Relig. v. 8. l. 2. c. 17. n. 10. obligationem se sistendi superiori, nec iterum ea non reservata confitendi, quia, quoad non reservata, non limitatur, ut detur Absolutio cum dicto onere.

23. Nota quintò, Castrop. loc. c. qui etiam citat Suar. asserere, se propendere ad dicendum, nostrum, qui iter agit, quando moratur, etiam per breve tempus, ubi adest Confessor Ordinarius Collegii, in quo ipse moratur, non posse absolutionem obtinere à suo socio, quamvis hic forte esset Confessor Ordinarius Collegii iter agentis. Ratio est, quia prædicta nostra Ordinatio allata n. 28. præscribit, ut hospes absolvatur à Confessario Domus, quando is hospes in ea domo commoratur, etiam pro brevi tempore. Licet ergo (ait Castropalaus) consuetudo obtinuerit, posse à tali socio absolvi alios Religiosos iter agentes, non tamen poterit Religiosus noster. Hæc ille. Scio Quint. de pœnit. sing. 12. concedere posse, sed prædictam rationem nequaquam solvit.

24. Dices pro Quintanad. In cit. manuscr. Ref. Gen. V. Confess. §. 6. n. 2. & 1. stare duo responsa Nost. Pat. Generalis, Ecce illa, Primum. Si nullus sit inter eos (iter agentes) reliquorum Superior, & non nisi ad breve tempus, v. g. octo dierum in alieno Collegio moraturi sunt, possunt confiteri, vel Superiori illius loci, vel Ordinario illius, vel ei, cui ex nostris in itinere consuebantur. Lugo. Provinc. 1579.

Alterum. Quando duo Sacerdotes simul mittuntur foras, debent sibi invicem confiteri, nec possunt alteri, etiam si de nostris in itinere forsan occurrerent. Si per Collegium al. quod transierint, in eoque quiescant aliquot diebus, potest etiam unus alteri confiteri, licet non debeat, C. Tol. l. 1618.

25. Respondeo, Hæc responsa particularia, nec nobis authentica, non posse prævalere supra Ordinationem publicam, & authenticam, sed juxta hanc debere illa reformari.

26. Petes, si prædictus in itinere absolutus à reservatis, deinde legitimum suum Superiorem, sive per se, sive per alium conveniret, & patefaceret reservatum in genere, reciperetque pœnitentiam, vel remedia prout Superiori visum fuerit, sed obtineret remissionem obligationis iterum peccatum illud confitendi, securusne esset pœnitens recipiendo ejusmodi remissionem, & Superior illam concedendo? Ratio dubitandi est, quia Ordinatio n. 27. allata præscribit iteratam Confessionem, quam hic pœnitens in prædicto casu non ponit.

27. Respondeo, Quamvis id apud neminem legerim, puto tamen verumque securum fore. Nam pœnitens jam fuerat in itinere directè absolutus ab illis peccatis, & ex alio capite jam legitimus Superior remittit illi liberè eam obligationem iterum confitendi. Ipse autem Superior securus item erit, quia ejusmodi tota causa ad ipsum pertinet. Quare poterit prudenter judicare sic sufficienter ordinationi satisfactum esse. Ita, inquam, puto, salvo meliori iudicio, cui libenter me subijcio.

28. Denique habe hic, & illud Responsum ad iter facientes pertinentes in præd. Respons. V. Confess. §. 6. numer. 1. & 9.

Si inter eos (inquit) qui iter faciunt, sit Ordinarius eorum Superior, v. g. Rector, Provincialis, potest in alieno Collegio audire suorum subditorum Confessiones, si velit.

§. II. Prælatorum, & Confessariorum Regularium potestas ad absolvendum Saculares, Remissivè.

1. Satis de hac potestate nos egimus Lib. 1. method. Confess. cap. 7. Vide multa apud Castropalaum som. 3. §. 4. de voto Relig. obed. p. 8. num. 12. ubi etiam quoad alias penas. Quare vnum tantummodo occurrat monendum. Ut, quamvis aliquando possint Religiosi Mendicantes absolvere nominatim excommunicatos pro foro Confessionis, modo ibidem à nobis explicato; non debeant tamen